

og saa var det tidsnok at rejse derover; saa kunde man imedens se, hvordan Forholdene artede sig derovre. Men det var der ikke Tale om, at man vilde. Vi henvendte os til Medlemmer af Landstinget, men de vilde ogsaa af Sted. Specielt henvendte jeg mig derom til nogle af dem, der ellers skulde dele Anskuelser med mig. Nej, nu skulde det være, sagde man, og jeg sagde: „Tror I nu, I vil blive saa glade ved, hvad I faar at se?“ „Jo, nu var det vistnok saa udmærket.“ Man vilde derover, forinden der fremkom Lovforslag, for at man kunde tage sin Stilling straks. Jeg havde Fornemmelsen af, at det skulde være et Slags Triumftog, men da der ikke var nedsat noget Udvalg og der ikke forelaa noget Lovforslag, mente jeg ikke, det var værdt. Jeg kendte nok Forholdene derovre paa Forhaand. Jeg har været der saa mange Gange og havde ogsaa erkundiget mig om, hvorledes Forholdene omtrent var, saa jeg tænkte som saa: „Lad dem kun rejse og lad dem se paa det. Det kunde være, at det var godt nok!“ Det viste sig ogsaa, at da de kom tilbage, hørte jeg ikke fra nogen af dem, undtagen fra et enkelt Medlem, nogen Ros af Forholdene. Det nævnte Medlem prøvede paa at rose dem, men det havde ikke nogen rigtig Art. Han blev ogsaa den eneste af det Parti, jeg tilhører, som roste Forholdene derovre; men jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, da vedkommende ikke er til Stede, jeg skal blot nævne det som et Faktum.

Bilagene til det foreliggende Lovforslag, som indeholder Skrivelser fra Vandbygningsdirektøren, fra Ingeniør Arvid Holm og fra den sidste angaaende Hvide Sande nedsatte Kommission, betegner en absolut Fordømmelse fra den ene Ende til den anden af det, der er sket derovre, og af den Maade, man hidtil har arbejdet paa. Der er ikke et eneste Sted, hvor man blot søger at undskylde det noget. Man siger, at man maa begynde forfra. Man kan ikke faa dette store Spørgsmaal ordentlig løst, inden man faar Hvide Sande-Kanalen ordentlig lukket. Deri resulterer alle Skrivelserne. Efter som Tiden skrider frem, bliver Udtrykkene i disse Skrivelser mere og mere bestemte, og til sidst udtrykker de en Angst for, at der, hvad Dag det skal være, skal ske en stor Katastrofe derovre. Allerede den 23. November 1914 udtales det, at man i høj Grad er bange for, at der vil ske noget, og man foreslaar derfor at skride til Lukning. Den 7. December siges det, at det maa absolut ske, for — føjes der til; det er allerede nævnt af det ærede Medlem fra

Rønne (Hauge) — man er ikke sikker paa, at man ved at blive ved med Udkastningerne kan opnaa, at Dæmningerne og Molerne kan holde. Man er tværtimod nærmest sikker paa det modsatte. Saa kommer vi til en Skrivelse af 23. December 1914 — altsaa Dagen før Juleaften. I denne Skrivelse staar der, at nu er Molerne saa svagt funderede derovre, at de kan falde, naar det skal være, paa Grund af de umaadelig store Dybder, der er foran dem. Og i Bilag 4, som er dateret 14. Januar 1915, læser vi, at nu er Stillingen vanskelig og faretruende; nu er man klar over, at det er nødvendigt i alle Tilfælde, hvordan man end siden vil tage paa Sagen, at lukke Hvide Sande-Kanalen.

Den højtærede Minister sagde ved Fremsættelsen af Lovforslaget, at det havde været bedre, om man havde vedtaget hans Forslag i Fjor. Ja, det havde det selvfølgelig, men der er jo ikke noget at gøre ved den Ting. Da foreslog den højtærede Minister, at man skulde lukke Kanalen. Saa havde man ganske vist sparet det Aar og de Penge, men det, der er naaet i det Aar, er dog dette, at det er blevet klart, at den Fremgangsmaade at kaste disse store Cementblokke ud i de umaadelige Dybder duer ikke. Det var jo Hovedplanen den Gang, at dette i Forbindelse med det, man kaldte en Bundsikring, skulde kunne holde Molerne paa den Plads, de havde. Det har man altsaa nu forladt, og det er vistnok rigtigt. Det er det eneste, jeg kan se, der er naaet i det Aar, at man har faaet Klarhed over, at en saadan Plan maa forlades; paa det Grundlag skal der ikke fortsættes længere; der skal ikke bevilges mere til dette, hverken paa Finansloven eller ved særlig Lov. Nu er der altsaa Enighed om, at man maa lukke Hvide Sande-Kanalen. Derom er der Enighed mellem Ingeniørerne, Vandbygningsvæsenet og den Mand, der staar i Spidsen for Arbejdet derovre, Ingeniør Arvid Holm; i Henhold hertil foreslaar den højtærede Minister nu, at man skal skride til denne Lukning, og der kræves dertil en Bevilling paa 700,000 Kr. Den højtærede Minister forbeholder sig imidlertid, at der kan ske Overskridelse. Det er vistnok et meget rigtigt Forbehold, og der er ikke det mindste at sige til den Ting, thi dersom Rigsdagen vedtager Lovforslaget, maa Lukningen udføres, hvad enten det bliver 7, 8, 9 eller 10 Hundredtusind Kroner, det kommer til at koste. Saaledes handler man jo altid.

Den første ærede Taler, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), mente, at man samtidig med, at man ved-